

Od Redakcji

Zróbmy to teraz
Zróbmy to tu
Razem na zawsze
Just me and you
I przystawiam Ci do głowy
Moją miłość jak pistolet
Chodź zabiorę Ciebie tam
Gdzie nie będzie boleć

Maria Peszek, *Jak pistolet*,
z albumu *Karabin*, 2016

Kleopatra, Yukio Mishima, Iveta Bartošová, Adolf Hitler, Virginia Woolf, ale też Mordechaj Anielewicz i Piotr Szczęsny. Co mają ze sobą wspólnego? Każde z nich popełniło samobójstwo. Oni i tysiące innych osób, tych znanych i nieznanymi. Czasem samobójcza śmierć pociąga innych do podążenia taką samą drogą... Na świecie rocznie ginie z powodu targnięcia się na swoje życie prawdopodobnie ok. miliona osób.

Naukowcy od ponad stu lat zajmują się tym zjawiskiem. Próbuje je zdefiniować, zmierzyć i wyjaśnić. Jedni widzą w nim akt rozpacz, inni – tchórzostwa; są też samobójstwa honorowe czy altruistyczne. Badaniem czynników wpływających na decyzję samobójczą oraz sposobami zapobiegania samobójstwom zajmuje się interdyscyplinarna nauka – suicydologia.

Każda taka śmierć prowokuje pytania – dlaczego, co się stało, czy można było tego uniknąć? Kto zawinił – ja, ty, my, czy oni? Jaka była przyczyna porzucenia wszystkiego, co znane; odrzucenia wartości, bez której wszystkie inne wartości, prawa i dobra również odchodzą w niebyt?

Każda taka śmierć to prawdopodobnie najpierw niewymowne cierpienie przyszłego samobójcy, a chwilę potem ogromny ból jego rodziny, bliskich, znajomych.

Samobójstwo dziecka to dla rodziców najgorsze z możliwych doświadczeń. Każde z pytań krzyczy oskarżająco i rozdziera serce. Samobójcza śmierć dziecka rani jednak nie tylko bliskich i znajomych, rani każdego, do kogo informacja

o takiej tragedii dociera. Niezależnie od przekonań, poglądów i stosunku do religii nie zgadzamy się na taką śmierć dzieci. Nie zgadzamy się na ich cierpienia, na to, żeby z bezsilności, strachu, bólu lub braku miłości wybierały śmierć.

Wydaje się równocześnie, że tak mało możemy zrobić, tak trudno jest przecież zapobiec tragicznym konsekwencjom dramatycznego wyboru. Tak niewiele ostatecznie wiemy o zjawisku samobójstwa, zwłaszcza jeśli dotyczy ono osób małoletnich. I to – jako redaktorki „Forum Polityki Kryminalnej” – chcieliśmy zmienić. Razem ze Studentkami i Studentami Koła Naukowego Kryminologii oraz Sekcji Karnej Studenckiej Poradni Prawnej, działających przy Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego, zorganizowaliśmy w 2021 r., pod patronatem „Forum Polityki Kryminalnej”, konferencję na temat samobójstw dzieci. Jako prelegentów zaprosiliśmy Studentki i Studentów, Doktorantki i Doktorantów uczelni z całej Polski, z różnych wydziałów. Poprosiliśmy, aby na problem zamachów samobójczych wśród małoletnich spojrzeli z perspektywy psychologicznej, kryminologicznej, prawnej, a nawet medialnej. Konferencja wywołała spore poruszenie nie tylko wśród bezpośrednich adresatów, ale również wśród tych wszystkich, którym los nieszczęśliwych dzieci jest bliski. W efekcie wysłuchaliśmy trzynastu referatów oraz wystąpienia Tomasza Zielińskiego, który od lat podejmuje starania, by zdarzeń takich było jak najmniej. Wszystkie referaty były interesujące, inspirujące, a przede wszystkim – uciążliwe. Część z nich – w wersji pisemnej – przedstawiamy Czytelniczkom i Czytelnikom w obecnym numerze „Forum Polityki Kryminalnej”. Wierzymy, że lektura tych tekstów pozwoli bardziej wnikliwie spojrzeć na problem samobójstw dzieci. Numer zawiera także krótkie sprawozdanie z przebiegu konferencji.

W imieniu Komitetu Redakcyjnego
Zastępczyni Redaktorki Naczelnej
dr hab. Olga Sitarz, prof. UŚ